

מ"ת 13159/12/16 - מחמוד כחיל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 13159-12-16 מדינת ישראל נ' כחיל (עצור בפיקוח)

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	מחמוד כחיל (עצור בפיקוח)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

רקע

ביום 7.12.16 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של אספקת סם מסוכן ועבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. על פי כתב האישום סיפק המבקש לבן שטינלינג ביום 16.1.16 חבילה ובה סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 148.29 גרם נטו כשהוא מחלוק ל- 30 מארזים.

בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים ובקשה למתן צו זמני ברכוש.

ביום 11.12.16 ניתן, במעמד צד אחד, צו זמני לסעדים זמניים עד להחלטה אחרת.

ביום 4.1.17 ובהחלטה בעניין מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים קבעה כב' השופטת ל' מרגולין- יחידי כי קיימת תשתית ראייתית אם כי לא מלאה ולוקה בחוסרים מסוימים וכי קיימת עילת מעצר סטטוטורית משום מסוכנות ומצאה להפנות את המבקש לקבלת תסקיר שירות מבחן.

בהחלטה מיום 25.1.17, ולאחר שהתקבל תסקיר, הורתה כב' השופטת ל' מרגולין- יחידי על מעצרו של המבקש בדרך של פיקוח אלקטרוני בכפוף לתנאים, ביניהם הפקדה במזומן של סך של 100,000 ₪, ערבות עצמית בסך של 300,000 ₪ וערבות צד ג' של המפקחים בסך של 300,000 ₪, כל אחד.

ביום 15.2.16 הגיש המבקש בקשה להתיר לו שעות התאווורות במשך שלוש שעות בכל יום מימות השבוע. המשיבה התנגדה לבקשה.

ביום 17.2.17 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בתנאי הערבות שנקבעו באופן ההפקדה העצמית תופחת לסך של 25,000 ₪ שכבר הופקד.

בדיון שהתקיים ביום 23.2.17 ואשר יועד לשתי הבקשות האמורות לעיל, הודיע בא כוח המבקש כי בפיו בקשה להשבת רכב אשר נתפס במסגרת צו זמני לרכוש.

בהחלטתי להלן אדרש לשלוש בקשותיו של המבקש.

דיון והכרעה

הבקשה להתיר למבקש שעות התאווורות:

המבקש טוען כי כתב האישום מייחס לו עבירת סמים אשר על פי הנטען בוצעה על ידו בחודש ינואר 2016, לפני כ- 13 חודשים, כאשר הוא נעצר בחלוף זמן רב, ביום 30.11.16, עד ליום 25.1.17, למשך חודשיים. לטענת המבקש ממלא הוא אחר תנאי המעצר באיזוק אלקטרוני, לא הפר אותם והוכיח את האמון שניתן בו. כמו כן טען כי הינו נשוי ואב לשני ילדים קטנים וכי הוא זקוק לשעות התאווורות עם בני משפחתו למשך שעתים בכל יום.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי המבקש מצוי במעמד של עצור בפיקוח אלקטרוני, כשהחלטה בדבר מעצרו במתכונת זו ניתנה רק ביום 25.1.17, וכי נוכח פרק הזמן הקצר שחלף מאז גם מסוכנותו כפי העולה מהתסקיר שהוגש בעניינו, מצדיקים את דחיית בקשתו.

עתירה זו של המבקש היא בקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן- "חוק המעצרים"), המוגבלת, כידוע, למקרים בהם "**נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה**". המבקש טוען כי עבר זמן ניכר מעת שנעצר לראשונה ביום 30.11.16 וכי, בשלב זה, כשהוא היה נתון במעצר מאחורי סורג ובריח למשך כחודשיים ימים ובהמשך במשך כחודש ימים נוסף בתנאי פיקוח אלקטרוני, יש מקום לאפשר לו שעות התאווורות.

כתב האישום מייחס למבקש עבירות סמים חמורות המקימות חזקת מסוכנות. בית משפט זה קבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת לביסוס החלטת המעצר, ומצא כי נקודת האיזון בין עצמתה לבין מסוכנותו של המבקש מאפשרת מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני חלף מעצר מאחורי סורג ובריח. בא כוח המבקש טען כי חולשתה של התשתית הראייתית כפי שמצאה כב' השופטת ל' מרגולין- יחידי בהחלטתה מיום 4.1.17 אף היא מהווה טעם המצדיק עיון מחדש בתנאי מעצרו, ואני סבור כי יש לדחות טענה זו. קביעה אודות קיומה של תשתית ראייתית לכאורה במידה

מספקת המבססת סיכוי סביר להרשעת המבקש בעבירות המיוחסות לו- ניתנה. כמו כן עוצמתה של התשתית הראייתית אל מול מידת מסוכנותו של המבקש ויתר השיקולים הצריכים לעניין- נבחנה והובילה להחלטה על מעצרו של המבקש בתנאי פיקוח אלקטרוני. ראוי להבהיר ולהדגיש כי בדיון שלפני, לנוכח קביעת כב' השופטת מרגולין - יחידי, התשתית הראייתית, כפי קביעתה, היא נתון ואין בלתו. משום כך, משלא חל כל שינוי בתשתית זו, ממילא אין מסגרת הדיון בבקשה לעיון חוזר מאפשרת לעתור לעיון חוזר בעוצמתה של אותה תשתית ראייתית שכאמור כבר עמדה למבחן שיפוטי ולגביה ניתנה החלטה. לפיכך אין עניין התשתית הראייתית יכול להיות בסיס לעיון חוזר בהחלטה.

בעניין מעמדו של עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני והשלכותיו של מעמד זה על עתירות להקלה בתנאי המעצר אמר לאחרונה בית המשפט העליון דברו בבש"פ 77/17 פלוני נ' מדינת ישראל (11.1.17, פורסם בנבו). לא אצטט דברים אלה, על מנת שלא להרחיב מקום בו ניתן לקצר, ואזכיר רק כי נקבע שהוראת סעיף 22ד(1)(ג) לחוק המעצרים המאפשרת פתיחת חלונות בפיקוח אלקטרוני מוגבלת לצרכים מיוחדים כפי שהוגדרו, ובאשר לפתיחת חלונות לצורך התאוררות נקבע:

"ככלל, "התאוררות" אינה מתיישבת עם מעצר. ואף אם אין לשלול לחלוטין חלון התאוררות, ודאי שיש להחיל כאן גישה מצמצמת למקרים חריגים ובמתכונת צנועה".

המבקש עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני מאז יום 25.1.17. הבקשה להתיר לו חלונות התאוררות הוגשה בחלוף כחודש ימים לאחר מכן. טעמי הבקשה הם טעמים הומניים ומשפחתיים. בהינתן כי המבקש עצור בפיקוח אלקטרוני בבית משפחתו וכי לא חלף פרק זמן ניכר מאז מעצרו אף כי משפטו החל ומצוי בשלביו הראשונים, אני סבור כי לעת הזו לא מתקיימים תנאים מיוחדים וחריגים המצדיקים התרת חלונות התאוררות.

הבקשה לעיון חוזר בתנאי הערבות:

אחד מתנאי מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני הוא הפקדת סכום מזומן בסך של 100,000 ₪, בדרך של הפקדה ראשונה בסך של 25,000 ₪ כתנאי לשחרור, ושתי הפקדות נוספות של היתרה בסכומים שווים ביום 15.2.17 וביום 1.3.17. המבקש הפקיד את הסכום הראשוני, ולטענתו אינו יכול לשאת בהפקדה נוספת מעבר לסך של 15,000 ₪. באת כוח המשיבה הסכימה להפחית סכום ההפקדה אולם לא עד כדי מחצית מסכום ההפקדה שנקבע.

המבקש נשוי ואב לילדים קטינים. נטען כי אשתו עובדת ומשתכרת כדי 8,000-9,000 ₪ לחודש, אשר סך של כ- 3,000 ₪ מתוכם משולם לטובת כיסוי הלוואה.

גם בעניין זה לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה להפקדת מזומן בסך 100,000 ש"ח. לפיכך השאלה היא האם בחלוף כחודש ימים קיים בסיס לעיון חוזר לפי סעיף 52 "חוק המעצרים"? האם ניתן לומר כי "חלף זמן ניכר מעת מתן

ההחלטה?" או שמא האם "נתגלו עובדות חדשות"? או "נשתנו נסיבות"?

נראה כי התשובה לשאלות אלה הינה שלילית. ברור הוא שאיני ערכאת ערעור על החלטת כב' השופטת מרגולין - יחידי וככל שהחלטה עומדת על כנה, מה לי כי אשנה ממנה.

יחד עם זאת, באת כוח המשיבה הביעה הסכמתה להפחתת סכום ההפקדה אך התנגדה להפחתה משמעותית. אך ורק משום הסכמה זו מצאתי לשנות במשהו מההחלטה בדבר סכום ההפקדה, תוך שאני נותן דעתי למצבו הכלכלי והמשפחתי של המבקש, לגובה ההפקדה ולעמדת המשיבה.

לפיכך אני סבור כי ניתן להבטיח את תכליות הערבויות ולהפחית את סכום ההפקדה העצמית לסך של 75,000 ₪. המבקש הפקיד סך של 25,000 ₪ בעת שחרורו, היתרה בסך 50,000 ₪ תשולם בשתי פעילות כדלקמן:

אני מורה על כן כי על המבקש להפקיד סך של 25,000 ₪ עד ליום 15.3.17.

היתרה בסך 25,000 ₪ תשולם עד ליום 16.4.17.

למותר לציין כי ככל שלא יעמוד המבקש בהפקדות הסכומים הללו, ולא תהיה החלטה אחרת, ממילא יש מקום להורות על מעצרו של המבקש.

הבקשה להשבת תפוס- רכב:

בא כוח המבקש טען כי הרכב התפוס, מסוג BMW הנושא מ.ר 72-211-11 והרשום על שמה של אשת המבקש, הינו בבעלותה, וכי נרכש מכספי הלוואה, בסך של 150,000 ₪, שנטלה היא מבנק מזרחי ביום 6.4.16 ואשר משולמת על ידה וממשכורתה ואין מדובר ברכב אשר נרכש מכספים שיש להם זיקה לעבירות המיוחסות למבקש. לתמיכה באלה הוגש תצהירה של אשתו.

באת כוח המשיבה לא ביקשה לחקור את אשת המבקש על תצהירה, וטענה כי הרכב נתפס לפי סעיף 31(6) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן- "פקודת הסמים המסוכנים") וכי ממסמכי הבנק שהוצגו לא ניתן ללמוד כי ההלוואה ניטלה לצורך רכישת הרכב התפוס דווקא.

השאלה שיש לענות עליה היא- האם הוכח כי הרכב נרכש באמצעים חוקיים, דהיינו- שלא מכספים הקשורים לעבירות הסמים המיוחסות למבקש. בחנתי את מסמכי הבנק שהוצגו מטעם המבקש לתמיכה בטענה כי הרכב נרכש מכספי הלוואה שנטלה אשתו באופן עצמאי ופרטי. ממסמכים אלה עולה כי ההלוואה שנטלה אשתו של המבקש ביום 6.4.16 מיועדת ל"רכישת רכב ישן BMW 2015", אולם אין בכך, ובהעדר פרטים מזהים של הרכב, להוות ראיה קונקלוסיבית להוכחת זיקה ישירה בין ההלוואה לבין הרכב התפוס ולסתירת החזקה הקבועה בסעיף 31(6) לפקודת הסמים. אף לא

הוצג הסכם רכישת הרכב ולא הוצגו מסמכים המלמדים כי סכום ההלוואה שולם ישירות לידי הגורם ממנו נרכש הרכב התפוס. נוסף על כך, אמנם עבירות הסמים המיוחסות למבקש הן מיום 16.1.16, כחודשיים וחצי לפני מועד נטילת ההלוואה, אולם פרק זמן קצר אינו מנתק את חזקת הזיקה בין כספי רכישת הרכב לבין רווחי המבקש מכספי העבירה, ואין לשלול מצב לפיו רווחי העבירות שימשו או משמשים להחזרת ההלוואה.

יחד עם זאת, נראה לי כי ניתן לאזן בין האינטרסים השונים, ובמיוחד לנוכח העובדה כי הרכב התפוס, יוחזק במשך חודשים רבים עד לסיום הצפוי של המשפט, וניסיון החיים מלמד כי בחלוף התקופה ערכו יפחת בשיעור ניכר, אזי אני מורה כי הרכב יוחזר לידי אשת המבקש, בכפוף לתנאים כדלקמן:

רישום עיקול במשרד הרישוי על שם המשיבה.

חתימה על ערבות צד ג' על סך 100,000 ₪.

איסור דיספוזיציה מכל סוג שהוא לרבות ובמיוחד העברת בעלות או העברת החזקה לאדם אחר.

עריכת פוליסת ביטוח מקיף לרכב שהמוטב בה היא המדינה.

לנוכח הדיון באשר להפקדה הכספית כמפורט לעיל, לא מצאתי להתנות החזרת הרכב בהפקדה כספית.

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.